

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4318/2019
10.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца Института за медицину рада Србије „Др Драгомир Карајовић“ Београд против туженог АА из ..., чији су пуномоћници Веселин Кићовић, Ивана Кићовић и Жељана Кузмановић, адвокати из ..., ради исељења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6272/2017 од 13.06.2018. године, у седници одржаној 10.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6272/2017 од 13.06.2018. године као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6272/2017 од 13.06.2018. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 29971/2016 од 18.05.2017. године, првим ставом изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезан је тужени да се исели из пословних просторија зграде тужиоца која се налази на катастарској парцели број .. КО ..., улица ... број .., површине 68 м² и састоји се од собе, кухиње, купатила, антреа, предсобља и подрумских просторија у површини од 18 м² и исти испразни од лица и ствари и преда у државину тужиоцу. Другим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је тражио да се утврди да је уговор о закупу пословних простотија за становање број .. од 02.04.1996. године, ништав. Трећим ставом изреке, одбачена је као недозвољена тужба у делу у којем је тужилац тражио евентуалним тужбеним захтевом да се утврди да је уговор о закуп пословне просторије за становање број .. од 02.04.1996. године престао по самом закону. Четвртим ставом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 3.600,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6272/2017 од 13.06.2018. године, првим ставом изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и првостепена пресуда потврђена у ставу првом и четвртим изреке. Другим ставом изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка по жалби.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. ЗПП.

Према члану 404. ЗПП ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тужбеног захтева је исељење туженог из непокретности ближе наведене у изреци првостепене одлуке. О основаности захтева тужиоца за исељење туженог из предметне непокретности, односно о постојању основа и услова за коришћење предметне непокретности од стране туженог и с тим у вези и његове обавезе да се из исте исели, побијаном одлуком одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од примене права у правноснажно окончаним поступцима са тужбеним захтевима као у овој правној ствари. Имајући у виду наведено, као и да тужени у ревизији не указује на другачије правноснажне одлуке другостепених судова или одлуке Врховног суда Србије и Врховног касационог суда, које чињенично и правно одговарају предметном случају, а да одлука о основаности захтева са оваквим тужбеним захтевом зависи од чињеничног стања утврђеног у поступку и на коме је заснована побијана одлука, то следи да у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, са којих разлога је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исељења поднета је 03.11.2016. године, а означена вредност предмета спора у тужби и у уводу првостепене пресуде је 10.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору који се односи на неновчано потраживање, у коме означена вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија туженог недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**